

Vårnsö.

Från solglänt himmel
är de vita skurar
faller flingors vimmel
över stad och byar.

Vackra, vita flinga,
när jag ser dig dala,
hör jag klocker ringa,
som om påsten tala.

När jag forra året
forsta skon såg falla,
viste jag, i spåret
kommo dagar lilla,

Värens vita flinga,
sista snö, som faller,
likom fjärlar svinga
över land och vatten

Daniel Fallström.

Artilleristen.

Av Selma Lagerlöf

Dörjen ryckes upp, till det rum, där
hon sifter och värdar sitt sjuka barn,
och röst som är bes of skräck öfver
det förfärliga, som den har ett

— Din man har blivit vansinnig.
Han har kastat sig framför kanonen.
Han är ihjelskjuten.

— Därmed slås dörren igen, och den,
som har kommit med den hemiska nyheten,
skynkar bort. Han vill kanske
inte stanna för att slippa bevittna

— Vanta! säger han, och han om-
fattar hårdt hennes arm. Ni bör inte
se honom än. Ni måste först veta.

— Jag vet, att han blivit vansin-
nig, att han har kastat sig framför
kanonen.

— Nej, säger officeren. Ni vet in-
genting. Det är inte alls så.

— Hans sätt lugnar henne så mycket,
att hon kan hålla sig tyst. Hon bör-
jar fatta ett litet svagt hopp.

— Ni ser den där kanonen, säger
officeren. Ni vet, att er kanon skulle
aflossa den. Och ni ser den där läk-
taren, som är upplygd af alledeles mid-
förmågan.

— Jag såg allt det där redan i går,
herr general, snyftar kvidan. Min
man visade mig hur de hade ordnat
det. Han tyckte inte om det. Han
ville inte ha så många människor
framför en kanonmyning.

— Nåväl, säger officeren. Er man
hade fått sin order, och han hade fört
in tändröret i kanonen. Men i det
ögonblicket, då vi alla vanta, att skot-
tet skall brinna af, skriker han till,
sträcker armarna mot himlen och ka-
star sig med ett språng framför ka-
nonmyningen, alledeles som om han
skulle vilja hindra skottet att gå af.

— Alla och en hvar, som såg det, trodde,
att han blivit vansinnig. Skottet
brann af naturligtvis, och er man ka-
stades långt ut af fältet, och det där
han nu ligger.

— Hon vill åter göra sig lös för att
tränga sig fram, men officeren håller
kvar henne.

— Vanta, säger han. Ni måste veta
hvad vi funno, då vi skyndade hit för
att undersöka hans tillstånd. Hela
hans kropp var genombränd af en
massa järntrådar. Ni som årgit med
en artillerist, vet naturligtvis
hvad en kanonviska är?

— Ja, svarade hon.
— Er man har använd sig af en så-
dan järntråd för att göra ren ka-
nonen och af någon slags försynlig-
het har han inte kommit att taga ut
den igen, så att den befann sig inne
fanns där förrän i sista stund, då
tändröret redan var införd. Då har
han i ett ögonblick sett för sig, ty
tänka kunde han ju inte hinna, hvad
som skulle hända om den fruktansvär-
da laddningen skulle träffa läktaren
här mitt framför oss. Alla dessa fri-
gjorda stycken af järntråd skulle ha
genombrunnit lika många människor,
där skulle ha varit ett enda vimmel
af döda och döende. Han greps då af
ett öfvermånskligt medlidande, och
han störtade fram för att mottaga
laddningen i sin egen kropp.

— Ah, min Gud! utbrister hustrun
och knäpper händerna.
— Officeren släpper hennes arm i sam-
ma ögonblick.
— Min fru, säger han, nu vill jag
inte mer hindra er från att se er man.
Tänk bara, då ni ser dessa förstör-
da rester af en människa, att de ha
inneslutit det äldste, som finns i
denna värld. Det skall bli er lättare
att utbärda synen af dem, när ni vet,
att er man har valt detta af egen fri-

välja för att kunna rädda alla dessa
andra. Tank er vidare, min fru, att
vi alla hans vapenbröder afundas ho-
nom en sådan bragd. Att kunna hand-
la rätt mitt i farn, då ingen be-
nämmer, då det gäller lifvet, det är
vittnesbörd om storrhet.

— Det är att inom sig ega en hjältes
själ.

— Låt oss hoppas det, men det där
är verkligen något, som tar makten
och leder en. Det beror på om
det, som ber inom en, är starkt eller
svagt. Innan man har stått sitt prof,
vet ingen hur han kommer att handla,
då en stor fara påkommer.

— Då hon kom ihåg detta, hade hon
råstat upp sig och börjat gå sansadt.
Men det varar inte länge. Hvad bryr
hon sig om att visa bein? Hennes
man ligger ju död, söndeskjuten.
Hon måste springa, hon måste skrika.
Hon kan inte annat.

— Fästplåsten är för resten inte långt
aflossad. Hon kommer fram på ett
par ögonblick. Hon ser de båda läk-
tarna. De äro fulla af människor,
som stå uppe på bänkarna, som skri-
ka och gestikulerar. Det har alltså
händt något. Det har inte varit någon
slak skämtare, som har narrat dit
henne.

— Hon stannar inte för att fråga nå-
gon hvar hennes man kan befinna sig.
Det behöfver hon inte. Hon har ändå
tillräckligt vittnesbörd för sin van-
der. Hon behöfver endast söka upp
kanonen.

— Hon ser den stå på sin plats, från
föregående aftonen. Fältet framför
den är tomt eller nästan tomt. Midt
på den öppna platsen står en skara
människor, som äro tysta, som inte
skrika eller göra försäkrade åtbörder
som de öfriga.

— Hon bejdans af en afsparning, som
polisen, som står där känner igen
henne och öppnar för henne.

— Gå ditåt, där finner ni honom!
säger han och pekar på den lilla grup-
pen midt på fältet.

— Hon närmar sig alltjämt under upp-
gifvande af höga rop. Då hon är på
endast ett par stegs afstånd, är så
någon i denna fåta grupp, som är så
tyst och så stilla, som fäster upp-
märksamheten på henne. En högre
officer, som har stått knäböjd öfver
något ordligt, förmögigt, som ligger
på marken, reser sig och går emot
henne.

— Vanta litet, säger han. Gå inte
fram till honom än! Låt mig först
tala om för er-hvad som har hänt.

— Hon skriker alltjämt, och hon för-
söker tränga officeren åt sidan för att
komma fram.

— Vanta! säger han, och han om-
fattar hårdt hennes arm. Ni bör inte
se honom än. Ni måste först veta.

— Jag vet, att han blivit vansin-
nig, att han har kastat sig framför
kanonen.

— Nej, säger officeren. Ni vet in-
genting. Det är inte alls så.

— Hans sätt lugnar henne så mycket,
att hon kan hålla sig tyst. Hon bör-
jar fatta ett litet svagt hopp.

— Ni ser den där kanonen, säger
officeren. Ni vet, att er kanon skulle
aflossa den. Och ni ser den där läk-
taren, som är upplygd af alledeles mid-
förmågan.

— Jag såg allt det där redan i går,
herr general, snyftar kvidan. Min
man visade mig hur de hade ordnat
det. Han tyckte inte om det. Han
ville inte ha så många människor
framför en kanonmyning.

— Nåväl, säger officeren. Er man
hade fått sin order, och han hade fört
in tändröret i kanonen. Men i det
ögonblicket, då vi alla vanta, att skot-
tet skall brinna af, skriker han till,
sträcker armarna mot himlen och ka-
star sig med ett språng framför ka-
nonmyningen, alledeles som om han
skulle vilja hindra skottet att gå af.

— Alla och en hvar, som såg det, trodde,
att han blivit vansinnig. Skottet
brann af naturligtvis, och er man ka-
stades långt ut af fältet, och det där
han nu ligger.

— Hon vill åter göra sig lös för att
tränga sig fram, men officeren håller
kvar henne.

— Vanta, säger han. Ni måste veta
hvad vi funno, då vi skyndade hit för
att undersöka hans tillstånd. Hela
hans kropp var genombränd af en
massa järntrådar. Ni som årgit med
en artillerist, vet naturligtvis
hvad en kanonviska är?

— Ja, svarade hon.
— Er man har använd sig af en så-
dan järntråd för att göra ren ka-
nonen och af någon slags försynlig-
het har han inte kommit att taga ut
den igen, så att den befann sig inne
fanns där förrän i sista stund, då
tändröret redan var införd. Då har
han i ett ögonblick sett för sig, ty
tänka kunde han ju inte hinna, hvad
som skulle hända om den fruktansvär-
da laddningen skulle träffa läktaren
här mitt framför oss. Alla dessa fri-
gjorda stycken af järntråd skulle ha
genombrunnit lika många människor,
där skulle ha varit ett enda vimmel
af döda och döende. Han greps då af
ett öfvermånskligt medlidande, och
han störtade fram för att mottaga
laddningen i sin egen kropp.

— Ah, min Gud! utbrister hustrun
och knäpper händerna.
— Officeren släpper hennes arm i sam-
ma ögonblick.
— Min fru, säger han, nu vill jag
inte mer hindra er från att se er man.
Tänk bara, då ni ser dessa förstör-
da rester af en människa, att de ha
inneslutit det äldste, som finns i
denna värld. Det skall bli er lättare
att utbärda synen af dem, när ni vet,
att er man har valt detta af egen fri-

Glimtar från en värld som icke dör.

(För Svenska Canada Tidningen.)
Af E. J. Carstein.

II.
Jag har framhållit i en tidigare
uppsats dualismen, den ständigt på-
gående kampen mellan tro och vetan-
de. Min tro är min ensak med Gud
och angår andra endast i den mån,
som den träder ut i den yttre realite-
ten. Den bestämmer icke blott mitt
lifsvard utan äfven mitt lifsmål.

Tron är en bland värens bygga blom-
mor. Oftast växer den på karg och
stenbunden mark. Men där plantan
är den äkta, besitter den lifskraft.
Tron födes i mörker, men sträfvad till
ljus. Tron är oftast stark i den mån
vi själfva erkänna oss svaga. I min
barndom såg jag en från tidigaste år
bräcklig och svag kvinna, hvars tro
kunde förflytta berg; natt och dag
utsträckt i plågor på ett låger, om-
fattade hennes tro himlarnas härli-
ghet. Ehuru hela hennes lif var en
fortsatt fysisk plåga, utgjorde hon
solen för sin omgivning. Jag minnar
mig fridens gloria kring hennes anle-
te, de strålade ögonen, hvilka lidan-
dets skärslid icke kunde fördunkla.
O, helighetsfulla makt! Ötron hän-
nar dig, vetandets begärbär dig, sarkas-
men kastar mot dig dina glödande
pilår, och du står lugn med frimodig-
hetens leende på lekande läppar.

— Åro då tro och vetande öfverförena
motsatser? Finnes det icke en bryg-
ga, som förbinder det materiella med
det ideala, som för oss från det kon-
kreta, synliga till det abstrakta, ana-
de? Vetenskap synes mig göra sig
skyldig till en inkonsekvens, då den
förnekar tron. Ty hvad är vil veten-
skapen själf annat än en riekta af mer
eller mindre trovärdiga hypoteser?
Vetenskapen, som förnekar tron, be-
gyrvar själf med tvifvel, ty genom
söklar och årtusender gör Pilati ång-
liga fråga: hvad är sanning? Vetan-
den har icke annu uppställt någonting,
så visst, att icke en morgondags vis-
dom stämplat det som tillfärelse. En
stor man framkommer med sitt lifs-
system, och hans samtida jublar. Änd-
ligen är de visas sten funnen, ändli-
gen äro nycklarna till lifvets hemliga
förhållanden i våra händer, och vi skola
inösta dess skatter i ymighet. Men
så komma de andra "visa" med sin
kalla kritik och riva ner den store
mannens lifsbyggnad. Vår tids "avan-
cerade" vetenskap finner nya meto-
der och nya mål. Och den stora mas-
san, frågar du? Hostens visnade löf,
förda af frostiga vindar, spela sin
melankolska sorgkant på hans
gråt, och tårar utgöres af den gamla
visan, tändt redan af kung Salom.

— Allting är förfånglighet — fö-
fånglighetens förfånglighet.
— Förnekar tron vetenskapen? För
ingen del! Men deras gebit samman-
faller icke, äfven om de komplettera
hvarandra. Tron vinner mark, där
vetenskapen slutat med bankruttför-
klaring. Vetenskapen i sin nakenhet
börjar med en förutsättning och slutar
gentemot det oändliga med en
fråga; tron börjar och slutar med
Gud: det högsta och det största, kül-
lan för allt vetande. Vår egen oför-
måga att förklara de synliga tingen
leder oss till en osynlig uppehållare
af dem och oss.

— Där för välsignar jag dig, tro, där-
för uppställer jag dig som lifvets up-
pehållande makt, ty i lifvets skym-
ningsunder höjer du mig från gru-
sets tillvaro till förmiddelse af
"glimtar från en värld, som icke
dör". (Forts.)

En skål som kostade fängelse.

Episod från gamla Göteborg.

Borgaren och trävaruhandlaren An-
ders Drake i Göteborg anklagades
1743 för höghållningen i linnet, som
tagit honom i fängelsigt förvar. Han
och en del andra af stadens borgare
skulle nämligen en afton ha varit
samlade på Rådhuskällaren, där de
druckit dalkarlarnas skål, då dessa
tagit till Stockholm.

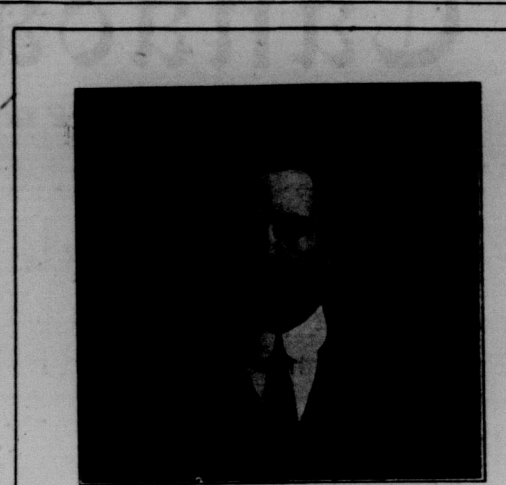
— Då målet var före, vittnade en in-
kallad borgare vid namn Anders En-
ander, att Drake varit den, som fö-
reslagit skålen. Då den druckits, ha-
de han slagit glaset i väggen. En
broder till vittnet, stockhusskrifvaren
Erik Enander, hade också varit med
vid tillfället och sedan skålen druckits,
krossat sitt glas mot bordet.

— Ett annat vittne, aktuarien Gotthand-
er, omtalade, att andra i sällskapet
gjort sammalunda. Han hade uppmär-
ksam på närvarande läta bli att sådant
företaga, men hade Drake då med dra-
gen värja gått honom emot.

— Fiskalen Borgensträttade, att han
en afton på sommaren hade sam-
manträttat med Drake och Gotthander
utanför stads-källaren. De beslöt då
att gå in för att läsa avisorna. Då de
kommit in i salen, hade Drake ge-
nat slagit sig i lag med ett sällskap,
som tagit plats vid ett af de fönster,
som vette åt torget, medan de själf-

Från nykterhetsfältet.

(Denne afbildning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg,
och alla för saken inträffade torde hänvända sig till honom.)

Karl Holmsten.

Nykterhetstälaren Karl Holmstens
resplan, Winnipeg den 31 mars,
Erikslade den 1 april, Winnipeg den
2 april, Tyndall den 3 april, Lae Du
Bonnard 4 och 5 april, Winnipeg den
6 april, Elmwood den 7 april, Ericss-
on den 10, 11, 12 april. Respek-
tiva loger af ofvannämnda platser ha
ett sammt omdömt talaren vid
stationen samt sörja för logi och för
plågning samt affisera mötena.

Utdrag ur Canadas förbudshistoria.

— Af E. L. H.

I förra numret lämnades en kort
öfversikt öfver den nykterhetslag-
stiftning som gjorts af Canadas stats-
regering. Vi skola nu studera frå-
gans läge i hvardera af landets provinser
och huru dessa begagna sig af
sina lagstiftningsprivilegier.

— PRINCE EDWARD ISLAND. —
Den 11:a ö-provinsen har, sedan 1907,
haft fullständigt rusdrycksförbud.
Under "Scott"-lagen visat sig
särdeles effektivt, ty de flesta "counties"
voro under lokal veto före år
1909 då fullkomligt förbudslag trädde
i kraft öfver hela provinsen, med
undantag af huvudstaden, Halifax.
I den senare år krog-rörelsen i full
sving men kan afskaffas medels om-
röstning.

— NOVA SCOTIA. — Äfven i denna
provins har "Scott"-lagen visat sig
särdeles effektivt, ty de flesta "counties"
voro under lokal veto före år
1909 då fullkomligt förbudslag trädde
i kraft öfver hela provinsen, med
undantag af huvudstaden, Halifax.
I den senare år krog-rörelsen i full
sving men kan afskaffas medels om-
röstning.

— NEW BRUNSWICK. — Omedel-
bart efter Scott-lagens stiftande bör-
jade flere af provinsens "counties"
att driva ut rusdrycksrörelsen. I
trod vore icke mindre än 9 af provin-
sens 15 counties under lokal förbud.
En provinsial-lokal-veto-lag finnes
äfven, men har tills nyligen befunnits
svår att tillämpa. Den har nu blif-
vit förbättrad så att omröstning blir
lättare att verkställa och enkel ma-
joritet blir afgörande. Flera försök
att återkalla förbud hafva miss-
lyckats.

— VAUTIUT vid ett, som vette åt Tyska
kyrkan. Drake hade varit tillsam-
man med inspektoren Fahström, köp-
mannen Chalmers, assistenten Wahre,
stockhusskrifvaren Enander och en
sadelmakare Dehe. Under samvä-
met hade Drake stigit fram med ett
glas i handen och sagt, att man skul-
le drieka alla arliga dalkarlarnas skål,
hvar efter han efter att ha druckit slag-
t glaset i väggen och uppmant alla
andra att göra på samma sätt. Sedan
hade han gått fram till vittnet och
Gotthander och propulerat skålen. De
hade dock då lätit glaset stå och
sagt: "Hvad ha vi med dalkarlarna
att göra?" Han sade då: "Dricken al-
la goda svenskers skål!" De svarade
hårtill: "Dricken då alla goda svens-
skars skål!" "Den skålen är viktig!"
hade de därpå sagt och då druckit.

— En gång hade Drake och en rådmän
Coopman samt flera andra herrar suttit
i ett lusthus i Amya trädgård. No-
tarien Gotthander hade då kommit gå-
ande. De hade strax sprungit med
dragna värjer emot honom: "Är du
adelsman hade jag stöckt ned dig?"
och ansåg Gotthander dessa ord vara
färdiga i politiskt syfte och i hat emot
fallen.

— En inspektör vid namn Nerma omtalade
att Drake för honom skulle ha
sagt: "Vi taga 20,000 daler ur stads-
stadskassan för att därmed under-
stödska dalkarlarna." "Har du talat
med magistraten härom?" hade N. frå-
gat, hvarvid D. svarat: "Det vore
väl egendomligt, ifall vi icke som bor-
gare kunde förfoga öfver 20,000 daler
då vi behagade. Ifall ingen annan
vill, skall jag göra förslag härom på
stadens rådstuga vid första tillfälle."

— Han hade dock icke gjort detta.
Rätttegningen pågick en längre tid.
Drake dömdes slutligen till fängelse
på vatten och bröd för sin oförskäm-
het. P. J.—

slutsatsen att i denna provins härjar
rusdrycksrafiken obehjod. Detta är
dock icke fallet. Den lokal-veto-lag,
som är gällande, är i många fall e-
gendomlig och ofullkomlig. I de sam-
hallen där den tillämpas kan ingen-
ting göras att förhindra införseln af
rusdrycker utifrån. Om tretio val-
män inom ett samhälle så fördras mä-
ste ett möte af samhällets valmän
hållas hvarvid enkel majoritet kan
afgöra för eller emot lokal förbud.
Ett samhälle kan antaga samma för-
budslag som ett närstående sam-
hälle. I detta fall kan ingendens
samhället upphäva förbudet utan
det andras medgifvande. I vanligt
fall kan omröstning ske först två år
efter förbud träd i kraft. Af pro-
vinsens 1,038 samhällen hafva 767
inga försäljningsrättigheter.

Andra paragrafer af Quebec Lie-
ense Law som afse begränsning af
rusdryckshandeln äro mindre effek-
tiva. I samhällen som icke hafva lo-
kal förbud, äro rusdryckernas hem-
ska yttningar skarpt markerade.

60 Man önskas

att lära barberaryket. Endast två
månaders lärotid. Fri redskap och
lön betalas under lärotiden. Platser
erhålls genast då kursen fullbordats,
med 815 till 820 lön i veckan. Vi ha
hundratals platser där ni kan upp-
nä ägen affär.

Stor efterfrågan på barberare. Skriv
erfråga på katalog eller, än bättre,
besök oss.
Om ni önskar blifva skickliga kör
ni lära.

INTERNATIONAL BARBER
COLLEGE,
Alexander Ave., Winnipeg, Man.
1409 Slater av Main st.

Att bota förkyllningar på en dag.
TAR LAXATIVE BROSCH Quinine tableta.
Apotekarne återbeta plåningarna om ni ej
blir botad. E. W. Grove's namnteckning på
brosch är 25c.

130-Egg Incubator and Brooder for \$13.90
If ordered together we send both machines for only \$13.90 and we
pay all freight and duty charges to any R. K. station in Canada.
We have branch warehouses in Winnipeg, Man. and Toronto, Ont.
Orders shipped from nearest warehouse to your R. K. station.

WISCONSIN INCUBATOR CO., Box 370, Racine, Wis., U. S. A.

Önskas män

att förberedas till sommararbete. Vi hafva
fullständigt kurs i automobilkörning och re-
parering, äfven i skötsande och reparering
af gasolin- och elektriska. För att uppfylla
våra graduerades önsningar, lära vi
fulla kursen, gifvande full och praktisk
erfarenhet i våra egna automobil och
tractors. Ni kan köra vår egen väg på
gratan. Hela kursen för 25.00. Vår affär
är modern och har alla moderna tillbehör.
Den har värmeledning. Våra lärare äro
praktiska och erfarna gasolinmekaniker.
147 Main st., Winnipeg.

PRIVILEGERAD AF STATEN

Lär Engelska

Ni MÅSTE lära att tala och skrifa En-
gelska, idell Ni ej hata Enn till vill arbeta
stämna och trycka arbetet för den lagta be-
rättningen. Vår skola med det skickliga
Det är Viljan som gör en man till hvad han
är och blir. Lär engelska på alla platser och på
för det sjämfiligt mycket lättare för Er att
förståa pensningar. Gå på alla platser och på
allt sätt förbättra Erna befärdningsförmå-
ger. Det är icke nog att kunna läsa engelska
amerikanska. Ingenting kan Ni lära av
engelska lärare, bokvärdare och billigare än
genom vår skriftliga, personliga och omvärld-
fulla undervisning i Ett eget hem per korre-
spondens. Flera svenskar lära engelska på
samma sätt som vi skola an i någon annan skola i
världen. Ingen annan undervisning i engelska
har någonsin kunnat upprättas sådana för-
hållanden som från denna skola.
Dessa vilja vi BEVISA för Er. TUSENTALS
lärarna hafva genomgått denna korrespon-
dens kurs i engelska och ALLTID med glän-
sande resultat. Det finnes ingen anledning
tvifva på Ni skulle göra det samma. Vi ge-
nast Er utmärkt resultat, eller returnera
den lilla skolavgiften. Skulpeningarna lita
sug för hvarje arbetare, och de som extra
lära JUST NU. De skulpeningarna Ni sänder
äro för Er värda HUNDRETTALS DOLLAR.
Inkast där för en genast blott Ett namn och
adress och Ni mottager omedelbart skickade
denna skriftliga undervisning och korrespon-
dens undervisning. Flera TUSENTALS bevidgade
brev. Skriv NU GENAST till

SVENSKA KORRESPONDENS-
SKOLAN.
Af C. Station 7,
New York.

10,000 prenumeranter för Svenska
Canada Tidningen till midsummadagen
1914!

STANNA!

Skall Ni till Sverige? Har Ni biljett? --
Nej! -- Skrif då till

P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

Representerar alla linjer.